

TEXT:  
Lucie  
suchá Groverová



Koukněte na:  
[www.dumpodjasanem.cz](http://www.dumpodjasanem.cz)



## Denní pod Jasánem

Všichni určitě známe pohádku o krtečkovi, který si nechal ušít kalhoty s kapsami. Pokud někdy zavítáte na Trutnovsko, doporučuji navštívit Tkalcovské muzeum a výtvarnou dílnu naší kamarádky Martiny, která je mimo jiné i maminkou pěti dětí. Muzeum vybudovali spolu se svým mužem doslova od podlahy sami. A stojí za to. Podkrkonoši bylo místo, kde se odjakživa tkaly lněné látky a len se tu samozřejmě i spřádal. Dnes tu široko daleko žádné pole se lnem nenajdeme. Tak alespoň to muzeum. Pro místní domácí školáky, kteří se tady za devět let našeho života v podhůří namnožili až za poslední dva roky, tu od února probíhají také tematické výtvarné dílny. I za tuto možnost veliké díky!

Martino, když jsme se poprvé setkaly, vyprávela jsi mi o vašem snu zít vysoko na horské chatě, mit ovce, hodně dětí... Deti mate pet, ale místo horské chaty a ovci jste vybudovali Tkalcovské muzeum v podhůří Krkonoš. Jak k tomu doslo? Na horách jsme zacinali. Když jsem cekala naše první dítě, odeslali jsme z Prahy, kde manžel pracoval jako řadový vědecký pracovník ve Státním zdravotním ústavu. Pronajali jsme si horskou boudou ve Velké Úpě, kterou jsme nazvali Boubelka (tehdy mi to prislo vůpne, začínala jsem se roztomile zakulacovat, ted už tolik ne). Bouda se tak ale jmenuje dodnes, i když už vystřídala majitele.

V té době jsme v poblouznění koupili na inzerát starý tkalcovský stav. Když už bydlíme v Krkonoších, tak se pustíme do tradičního řemesla. Zácatky, jak už tak byly, lehké nebyly, ale moje první ručně tkaná látka stala za to, dodnes z ní máme valeči polštáře. Po třech letech, a narození dvou dalších dětí, nam slmlouva končila a my se rozhodli v kraji zůstat. V roce 1997 jsme koupili naši dnesní dům a s optimismem se pusili do oprav, které se ukázaly mnohem větší, než se zdalo. Po nekolika letech oprav domu přišel čas se realizovat i jinak než na stavbě. Po materské jsem si udělala rekvalifikaci kurz Keramik, abych si vylepšila vzdělání, a vrhla jsem se do pořá-



dání kroužků pro děti. Objízdela jsem vesnické školky a skoly a moc se mi to líbilo (a dětem také).

Přišel také čas na tkalcovský stav, který zapadal stavebním prachem na půdě. Na aukcích, v inzerátech a bazarech mě začaly přitahovat věci, které souvisely s tkalcovstvím. Sbírka, která dala později základ pro otevření Tkalcovského muzea, se pomalu rodila. V roce 2008 jsme s manželem otevřeli naše male soukromé muzeum, které melo v podtitulu – Na exponáty můžete sahnout a uvidíte, jak vznikalo krkonošské plátno ze lnu. Kromě muzea jsme zprovoznili temeslnou dílnu a nás dům získal název Dům pod Jasanem. (Jasan po dvou letech spadl a máme z něj vzpominkovou kapličku před domem).

#### **V současné době probíhají v Domě pod Jasanem kurzy pro dospělé i děti. Jaké to bylo poprvé?**

Zacala jsem potraďat kurzy pro dospělé, aby byl prostor, který jsme vytvořili, využity a zároveň, abych dělala práci, která mě hodně baví. Setkávat se s lidmi, přitom něco užitečného vytvářet a prostě zaplnovat hlavu sobě i ostatním tvorbou a pocitem, že něco dokážu rukama vyrobit.

Přijemně na tom cílem bylo i to, že se k nam přidávali lidi, které také bavilo tvorit, věnovali se lidovým remeslům a ladili jsme si vzájemně tak, že jsme založili sdružení osob, které chtějí lidové remeslo posouvat do současnosti, rádi ho učí, nevadí jim, když se ne všechno finančně vyplatí a jsou ochotni se o svůj volný čas podělit s ostatními.

V dnešní době pracuje ve sdružení tým lektorů, kteří vyučují lidová remesla a predvádějí je na nejrůznějších akcích, od lidových jarmárků přes hradní slavnosti až po teambuildingové aktivity pro firmy.

Řadu kurzů máme akreditovaných, máme rekvalifikacní kurzy Ruční tkadlec a Kosíkář, které mají mezi absolventy i úzasně sikoňového nevidomého kosikáře. Náš činnost podporuje město Trutnov, Královéhradecký kraj i několik soukromých osob či firem, což nám umožňuje nabízet nové aktivity a rozširovat ty stavající, například Den krkonošských remesel, kdy v zahrádce, dílnách i muzeu probíhají workshopy pro dospělé a děti. Náš muzeum se v roce 2013 presunulo do nově vybudovaných prostor, do stodoly – poslední části domu, který jsme tímto už celý kolonizovali. Vznikla i nová tkalcovna, která je vybavena kolo-vraty, nástroji pro zpracování vlny, tkalcovskými stavami a řadou pomůcek, které jsou nezbytné pro naše semináře a kurzy.



Nase deti stravily spolu s dalimi o letnich prazdninach v Domu pod Jasarem krasny tyden plny vyrabeni na tema Mongolove. Krome mongolskeho plstenu, vyrabeni mongolskych bohu a buzku, exkurze do sveta Mongolu a vyrabeni vseho druhu bylo obsahem i hrani her, divadlo... Prace pro deti a s detmi je pro tebe asi hodne dulezita a naplnujici? Ano, na deti nezapominame. Predevsim sama jich mam hodne a bavi me byt s nim. A take tvorení s detmi je prienosne. Stale probihaji krouzky keramiky, jen je už nevedu ja, ale sirkovna paní, ktera zacinala tak, ze zacala se svou dcerou chodit k nam na krouzky, dodelala si vyzdelani na kurzu Keramika a už tretim rokem krouzky vede. A letni prazdninove pobity deti jsou takou odmenou za cely rok. Vedu je se svoji osmnactiletou dcerou Marietou a na odborne lekce dochazi lektori. Deti mohou totiž na hrcniarskem kruhu, vyrabej sperky, mydla, svicky a spoustu jinych veci.

Nejvic ale vyrabeni a tvorení bavi nejmladsi Marusku. Žije u nas patym rokem a vzali jsme si ji z detskeho domova do pestounske pece. Je moc sirkovna a její prichod k nam byl tak splnenym snem.

**Tvuj muž ma vystudovanou jadernou chemii. Moc se mi libí, že když o něm mluvíš, tak ti i po dvaceti letech vaseho vztahu září oči. Je to velmi přijemné a inspirující. Jak se sžil s vašim současným způsobem života?**

Bez Rudy by nebyl Dům pod Jasarem. Libí se mi jeho upelivý přístup k práci. Predevsim u oprav starého domu se člověk prokousáva spoustou cinnosu, které neprináší okamžity efekt, jsou zdlouhavé a mohou vztít chuf k pokracování. Jsem vdecná, že nás nezastavila hora práce, kterou bylo nezbytné udělat. V podstatě jsme si overili staré moudro, že cesta je cíl.

I Ruda si násel svůj konícek a stal se z nej vcelar. Vyrabí Tatinkuv med i medovinu. Je prima videt, jak se mladsi kluci s tatinkem naklajeji v bílych kuklach nad úly a odborne diskutují. Pri medobrani pomahají vsichni, Maruska alespon lize med z plastvi.

**Muze Dům pod Jasarem privitat i zajemce o temesla z různých koutů naši zeme? Budou mit treba kde prespat?**  
Pro potádání vicedennich kurzů manžel vybudoval obytné pokojíky s koupelnami a kuchynkami. Pro pocit relaxace, vycistění hlavy od beznych starosti při tvorení a vystoupení ze všedních dnů nem podle mě nic lepšho než si zajet treba na tridenni

kurz Předení a plstěni, Košíkarství... Nas společný cil se začal naplnovat a ja si momentálně ten pocit moc a moc užívam.

*Do Domu pod Jasarem jezdím velmi ráda. Je plný krásnych výrobků, starých vecí, barev, nití a v neposlední rade dobrých lidí, kteří o svých snech pouze nesnýt. Žijí je. A mimochodem, Tatinkuv med je opravdu výtečný a jsem velice ráda, že je součástí naší kuchyne. Zkratka takový med s průbehem. Ke spolku nadšenců kolem lidových řemesel jsem se nadšeně přidala a už v květnu mne najdete v Domě pod Jasarem coby lektorku techniky „ctinování na sklo a vše, co octnovat jde“. S Martinou chystáme na teplejší období i společně zensko-tvůrčí vicedenní sdílení. Testme se na vás!*

